

„Olvass többet!”
Sir Arthur Conan Doyle: A Sátán kutyája
/Szövegrészlet/

Eszembe jutott a fegyenc: vajon hová húzódhat a kietlen lápon ebben a komisz időben? Szerencsétlen flótás! Ha bűnös is, eleget szenvedett a bűnéért. S aztán a fiákerben lapuló spicli, majd meg a holdbeli szellemfigura ötlött eszembe.Vajon ez a láthatatlan ember, ez a sötétben bujkáló intrikus is odakint ázik most? Alkonyattájt felöltöttem esőkabátomat, és jó mélyen besétáltam a lápba. Fejemben vadul kergették egymást a képtelenebbnél képtelenebb fantáziaképek, az eső végigvert arcomon, s fülemben füttyült a szél. Isten irgalmazzon annak, aki most az ingoványba téved, hiszen még a magasabban fekvő helyek is mocsárrá változtak. Sikerült meglelnem a Fekete-sziklát, amelyen magányos megfigyelőnket fölfedeztem, s csipkés csúcsáról bekukucsáltam a baljós halmok közé. A rozsdabarna dombokat esőzuhatagok söpörték végig. A látóhatár szélén tömör, bíborszínű fellegek függtek, és szürke páragomolyagok koszorúzták a fantasztikus halmokat. Balról, egy távoli résen át- csupán félig eltakarva a ködtől- a fák közül idelátszott Baskerville Hall két karcsú tornya. Ha nem számítom a kőkorszakbeli kunyhókat, amelyek szinte összebújva szorongtak a dombok oldalán, ez volt az egyetlen, ami egyáltalán emberi lények közelségére utalt. A férfinak, akit két nappal ezelőtt ugyanezen a helyen pillantottam meg, nyoma se volt.

Amint visszafelé sétáltam, dr. Mortimer ért utol homokfutóján. Azon az ösvényen jött, amely az egyik félreeső tanyából, Foulmire- farmból kiindulva szelte át a lápvidéket. Mortimer az utóbbi időben nagyon figyelmes volt hozzánk, alig telt el nap, hogy ne láttuk volna, s ne érdeklődött volna hógylétünk iránt. Rávetett, hogy csak másszak fel kocsijába, s fölajánlotta, hogy hazavisz. Megtudtam, hogy rettenetesen bántja kedves kis spánieljének eltűnése; a kutya egy alkalommal kiszökött a lóra, s nem tért vissza többé. Megpróbáltam vigasztalni Mortimert, bár a pórus jár póni példájára gondolva, őszintén szólva nem hittem, hogy a kis állat valaha is megkerül.

- Mellesleg, Mortimer- kezdtem, ahogy végigzötyögtünk a hepehupás ösvényen-, ha jól sejtem, maga mindenkit ismer itt, igaz?
- Hát igen.
- Nem ismer egy nőt, akinek L. L. a monogramja?

Mortimer néhány percig gondolkozott. – Nem- felelte. – Van itt néhány cigány meg idénymunkás, ezeket közelebbről nem ismerem, de a parasztok meg a dzsentrik közt nincs ilyen nevű. De várjon csak, tévedek- tette hozzá rövid szünet után.- Megfeledeztem Laura Lyonsról. Az ő monogramja valóban L. L., csak hogy ő Coombe Tracey-ben lakik.

- Ki az a Laura Lyons?
- Frankland lánya.
- Ne mondja, a vén kötekedő?
- Igen, azé. A lány férjhez ment egy Lyons nevű festőhöz, aki azért jött a lápvidékre, hogy vázlatokat készítsen. A férfiről később kiderült, hogy szélhámos, el is hagyta Laurát. A szóbeszéd szerint nemcsak a férfi volt a hibás. Apja kitagadta a lányt, mert akarata ellenére ment férjhez, de lehettek egyéb okai is. Szegény lány meg volt áldva, előbb az ifjú csirkefogóval, aztán meg a vén gazemberrel.